gràcies,felipe, gràcies, richy

issabte passat va ser titular a Còrdova i va tancar la temporada amb una obra d'art. Però el més important no va ser el gol en si, ni tan sols la capacitat, una vegada més, de posar màgia on els altres només hi posen xut. El veritablement important va ser que el gol va deixar veure la velocitat amb la qual els seus companys l'anaven a abraçar amb un somriure d'orella a orella i l'eufòria que es va desfermar a la banqueta amb tots els seus components exultants de veure que «ho havia tornat a fer...».

Va ser una reacció tan espontània per uns, com buscar la vaselina i l'escaire per l'altre. Tan autèntica com el somriure del mateix Felipe, definitivament convertit en Felipao, sabedor que amb aquell gol podia donar les gràcies a tothom, segurament sense saber tots i cadascun dels aficionats del Girona davant dels seus respectius televisors també s'aixecaven, com la mateixa banqueta, per donar-li les gràcies a ell.

Perquè Felipe és aquell jugador que va arribar a Montilivi per jugar a Tercera Divisió, amb Domènech Torrent a la banqueta i amb Eloi Amagat en aquella plantilla, i que anys després va tornar dos cops més per defensar la samarreta blanc-i-vermella a Segona A. I ara es pensa que marxa, però l'única cosa que farà serà anar a jugar a futbol a un altre lloc, perquè Felipe ja es queda al cor dels gironins i del Girona FC [/girona-fc/] per sempre més.

I el mateix passa amb Ricardo Alvárez Puig Richy, gallec de naixement, però gironí d'adopció i de sentiment. Els problemes físics patits durant la darrera temporada i mitja no han fet justícia a un jugador lloat expressament pel mateix Machín i que ha aconseguit allò que pocs tenen al seu abast i que confirmava ahir Quique Carcel: ser un autèntic referent al vestidor, sense ser habitual al camp.

Sota l'aparença de central contundent, Richy és de cor gran i de llàgrima fàcil i això l'ha portat a plorar molts cops vestint la samarreta del Girona FC. Va fer-ho a Almeria l'any de Rubi, el dia del Lugo patint des de la banda, l'any següent en perdre contra l'Osasuna [/esports/futbol/primera-divisio/osasuna/] i molts i molts dies en solitud intentant recuperar un genoll que se li ha resistit. Però després de plorar, també ha estat sempre el primer d'ajudar a aixecar els seus companys de vestidor, fos quin fos el cop rebut.

En el seu cas, com en el de Felipe, i arribats a moments com els d'ahir, ja de res compten les estadístiques dels anys viscuts, els partits disputats, els minuts de joc o els gols marcats; compten moments com el de l'últim partit a casa, el de l'ascens a Primera Divisió, quan Machín el va fer saltar a la gespa els darrers cinc minuts perquè sentís l'escalf del públic que tant l'estima. Cinc minuts que ell no oblidarà mai i els aficionats tampoc.

Arribats a moments com els d'ahir, compten coses com les viscudes a la sala de premsa de Montilivi. I és que quan algú se'n va enmig de les llàgrimes i de l'emoció no continguda dels mateixos companys, vol dir que se'n va algú molt gran.

Felicitats, Felipe, felicitats, Richy.

I moltes gràcies!!!!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/15/graciesfelipe-gracies-richy/851793.html?utm_source=rss